

Karácsony bensőséges ünnepe igen gazdag a liturgiában is. Négy szentmise tartozik hozzá: vigília, éjféli, hajnalban a pásztorok miséje és az ünnepi szentmise. Az első három szentmise evangéliuma Máté és Lukács általunk is jól ismert elbeszélése Jézus születésének körülményeiről és történéseiről.

Ennek nyomán szoktunk elmélkedni a felállított betlehemek előtt, és imádjuk a megmentésünkre érkezett Üdvözítőt.

Az ünnepi szentmise János-prológa azonban más dimenzióba emel bennünket.

„Kezdetben volt az Ige. És az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő volt kezdetben az Istennél.”

Visszaröpülünk a kezdetekhez. Valóban a kezdet nélküli időtlenséghez. Istenhez, aki nem egyedülvaló, mert benne lakik az Ige.

Az Ige, a Szó, Isten kimondott gondolata. Az ige cselekvést jelentő szó, tehát Isten cselekvése is.

„Minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett.”

Az Ige a teremtés részese, az Isten tervére rámondott: legyen!

„Benne élet volt. és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben világít, de a sötétség azt nem fogta föl.”

Nehéz elképzelni, hogy a világosság úgy maradjon önmagában, hogy a sötétség körülötte megmaradjon. De ezek szerint lehetséges.

Isten segíteni akar ezen, és küld egy embert, Jánost, akinek tanúságot kell tennie a Világosságról, hogy az emberek higgyenek általa a Világosságban.

„Az igazi Világosság, aki minden embert megvilágosít, a világba jött. A világban volt, a világ általa lett, de a világ nem ismerte fel Őt. Tulajdonába jött, övéi azonban nem fogadták be.”

Milyen fájdalmasan szomorú megállapítás!

Minden embernek lehetősége volna megvilágosodni, de a sötétség nagyobb. Elhomályosítja a lelket, hogy fel se ismerje világosságot hordozó Személyt.

A Világosság, az igazi Élet az övéi között kitaszított marad.

„Mindazoknak azonban, akik befogadták hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek, azoknak, akik hisznek az Ő nevében, akik nem a vérből, ... , hanem Istenből születtek.” (Jn 1,1-12)

Mégis, mégis akadtak, akadnak befogadók!

Kérdezzük meg magunktól, és őszintén valljuk meg: hová tartozunk?

Ez az igazi karácsonyi kérdés: befogadom-e a Világosságot? Hiszek-e benne teljes valómmal? Elfogadom-e, hogy Ő az Út, és indulok-e, járok-e rajta? Ha igen, Vele élek az Ő dimenziójában. A világban élek, de már nem vagyok a világból való. Már nem a vér szülötte, hanem Istenből született leszek.

Ez a megtérés pillanata. Találkozás és elköteleződés a kegyelemben. Már a megváltottak reményességében élek, már bízom abban, hogy átmentem a halálból az Életbe.

Akkor nem hiába testesült meg az Ige, nem hiába tett tanúságot Isten szeretetéről. Ha készséges vagyok a követésben, a kicsiségben, szegénységben, szolgálatban, ha vállamra tudom venni a mindennapi keresztet, és nem rémít a vértanúság gondolata sem, akkor kezébe teszem a kezem, várom, hogy vezessen, és rábízva magam leszek erőm a nehézségek, szenvedések elviselésére is. Bizalommal mondhatom naponta a Krédó utolsó szavait is: várom a test feltámadását és az eljövendő örök életet. Amen.

Kegyelemben gazdag karácsonyt kívánok minden kedves Testvéremnek!

Trásy Éva

